

Andestamine... ja andestuse palumine

Selles artiklis on toodud mõned näited, kuidas Püha Josemaría praktiseeris andestamist ja vabandas, paludes teistelt andestust.

13.12.2021

Raamatus „Tee” kirjutas Püha Josemaría: „Pinguta ennast, kui vaja peaks olema, et andestada alati neile, kes sind solvavad, kohe algusest peale, sest kui tahes suur on sinule tekitatud kahju või solvang, on Jumal

sinule ikka rohkem andestanud” (nr 453).

See punkt räägib meile tegelikult loo Püha Josemaría enda elust. Oma isiklikku märkmikku oli ta varem kirjutanud: „Sunnin end vajadusel alati andestama kõigile, kes mind solvavad, kohe algusest peale, sest kui tahes suur on mulle tekitatud kahju või solvang, on Jumal mulle veelgi rohkem andestanud.”

Teised punktid „Tees” räägivad sellest, kuidas Jumal meile andestab (nr 262, 267, 309, 436). Ja oma eluga näitab ka püha Josemaría meile, mida tähendamissõna kahest võlglasest (Mt 18:23-35) õpetab – kuidas Jumala andeksandmine on meie vendadele ja õdedele andestamise aluseks. See on üks Jeesuse kõige iseloomulikumaid õpetusi.

Selles artiklis on toodud mõned näited, kuidas Püha Josemaría ise

andestamist praktiseeris ja vabandas, paludes teistelt andestust. Katkendid on võetud Pilar Urbano raamatust „El hombre de Villa Tevere”.

Andestamine

Püha Josemaría praktiseeris, ja õpetas oma lapsi Opus Deis praktiseerima, ühte reaktsiooni, mille ta kokku võttis viies kannatlikus, kuid mitte passiivses, etapis: „Palveta, vaiki, mõista, andesta ... ja naerata.” See ei olnud mõeldud omamoodi valuvaigistiks; ta juhatas neid väga tugeva hoiaku suunas.

Mercedes Morado ja Begoña Alvarez, kes töötasid aastaid koos püha Josemaríaga, kirjutasid, et tema andestamise, unustamise ja mõistmise vaim nende suhtes, kes teda laimasid, kasvas järk-järgult kuni punktini, kus ta võis täiesti

siiralt öelda: „Ma ei tunne nende vastu mingit pahameelt. Ma palvetan nende eest iga päev, täpselt sama kõvasti kui palvetan oma laste eest. Ja nende eest nii palju palvetades olen hakanud neid armastama sama südamega ja sama tugevalt kui oma lapsi.”

Kirjutades pani ta paberile üht-teist oma isiklikust kogemusest: „Mõtle heale, mida on sulle elu jooksul teinud need, kes on sind kahjustanud või püüdnud kahjustada. Teised nimetavad selliseid inimesi oma vaenlasteks. (...) Sa pole midagi nii erilist, et sul peaks olema vaenlasi; nii et nimeta neid „heategijateks”. Palveta nende eest Jumala poole: selle tulemusel hakkavad nad sulle meeldima.”

1962. aastal käis Rafael Calvo Serer tal Roomas külas. Rafael vabastas oma südame koormast ja rääkis talle laimamistest ja tagakiusamisest,

mille osaks ta sai Franco režiimi teatud ametnike poolt. Püha Josemaría kuulas ja ütles siis: „Mu poeg, see on raske, aga sa pead õppima andestama.”

Ta vaikis veidi ja seejärel, otsekui valjusti mõeldes, lisas: „Ma ei pidanud õppima andestama, sest Jumal on õpetanud mind armastama.”

Andestuse palumine

Püha Josemaría ei hoolinud, kas teised inimesed hindasid teda vähem või ta riskis oma autoriteeti kahandada, paludes andestust, kui ta mõistis, et eksis või oli oma tugeva iseloomu esmase impulsi tõttu liialt hoogu sattunud.

Ühel päeval 1946. aastal Madridis läks ta keset hommikut Diego de Leóni tudengimaja kööki. Seal valitses korralagedus: üks kapiuks oli

pooleldi lahti; teine kapp oli seest täiesti segamini; ostud ei olnud sahvrisse pandud, vaid olid ikka veel korvides ja kottides; ja kraanikausis oli hunnik musti nõusid. See ei näinud üldse välja nagu Opus Dei keskus. Püha Josemaría, kes oli väga ärritunud, nõudis direktrissi, kuid teda ei olnud kohal. Selle asemel tuli Flor Cano, üks teine Opus Dei naine, kes võttis vastu püha Josemaría protestitulva.

„Seda ei saa lubada! Lihtsalt ei saa! Kus on teie Jumala ligiolek töötamise ajal? Asju tuleb teha palju suurema vastutustundega!”

Ise sellest aru saamata oli püha Josemaría oma häält tõstnud ja selle tooni karmiks muutnud. Järsku ta peatus ja vaikis hetke.

Siis ütles ta kohe hoopis teisel toonil: „Issand ... anna mulle andeks! Ja sina, mu tütar, anna mulle ka andeks.”

„Isa - palun - teil on täiesti õigus!”
ütles Flor.

„Jah, sest see, mida ma räägin, on
tõsi,” vastas ta. „Aga ma poleks
tohtinud seda sellise hääletooniga
öelda. Nii et palun anna mulle
andeks!”

Ühel teisel korral Roomas noomis ta
Ernesto Juliat telefoni kaudu ühe
olulise töö tegematajätmise pärast.
Ernesto ei protesteerinud ega
vabandanud mingil moel. Varsti
pärast seda teatas keegi püha
Josemaríale, et Ernesto ei teadnud
asjast midagi, sest tal polnud seda
tööd teha palutud. Samal hetkel, ilma
sekunditki viivitamata, kasutas püha
Josemaría uuesti sama telefoni, et
Ernestoga rääkida, ja palus tal tulla
kohta, kus kaks Villa Tevere hoonet,
Casa del Vicolo ja Villa Vecchia,
kokku saavad.

Kui Ernesto sinna jõudis, leidis ta
püha Josemaría teda ootamas,

tervitades teda käed avatult laiali ja käeliigutusega ka oma südant laialt avades. Ning kütkestava, südamliku naeratusena ütles ta: „Mu poeg, ma vabandan. Ma palun sult andestust ja taastan sulle sinu hea nime!”

Püha Josemaríale tegi haiget jätta keegi valu tundma, nii ei viivitanud ta kunagi ühegi tema poolt tahtmatult tekitatud haava tervendamiseks. Ta oli kiire ja suuremeelne, kui tal oli vaja midagi parandada või andestust paluda.

Ühel päeval 1955. aasta jaanuaris, samuti Roomas, kui mõned Rooma kolledži tudengid vestlesid Villa Tevere koridoris püha Josemaríaga, astus ligi Fernando Acaso.

Monsignore Escrivá küsis temalt, kas ta on kokku kogunud mööbli, mis tuli mingi trepi lähedale paigutada.

Fernando andis kõrvalepõikleva ja ümmarguse vastuse, tegemata selgeks, kas mööbel on majas. Püha

Josemaría katkestas teda: „Aga kas sa tõid selle koju või mitte?”

„Ei, isa,” ütles Fernando.

Püha Josemaría ütles seejärel neile kõigile, et nad peaksid alati olema „siirad ja otsekohesed, mitte midagi ega kedagi kartma” ja „vabandusi mitte otsima, sest keegi ei süüdista teid!”

Sel hetkel tuli õnnis Álvaro, kes otsis Fernando Acasot. Ta tervitas kõiki ja ütles otse Fernandole: „Fernando, sa võid mööblile igal ajal ära tuua; nüüd on selle jaoks raha pangas.”

Püha Josemaría taipas siis, et see oli Fernando kõrvalepõikleva seletuse põhjus. Ta vabandas kohe, kõigi ees. „Anna mulle andeks, mu poeg, et ma su põhjendusi ei kuulanud. Ma saan aru, et see polnud sinu süü. Oma suhtumisega andsid mulle suurepärase alandlikkuse õppetunni. Jumal õnnistagu sind!”

Sama aasta suvel läks püha Josemaría Hispaaniasse ja veetis ühe päeva Molinoviejo retriidimajas koos suure rühma Opus Dei liikmetega, kes olid seal kursusel ja puhkasid.

Üks grupp vestles omavahel välisukse ees, mis avanes männimetsa. Püha Josemaría nägi Rafael Caamañot, kes oli just naasnud Itaaliast, kus ta oli läbinud kolmeaastase mereinsenerikursuse, ja ühtäkki midagi meenutades viipas ta teda koos Javier Echevarríaaga lähedal asuva kivist purskkaevu juurde puude vahel.

Kui need kolm koos olid, ütles püha Josemaría Caamañole: „Rafael, ma pean sinult vabandust paluma, et võib-olla pahandasin ja häbistasin sind tol korral, kui ei andnud kerjusele raha. Mul oli vaja teile öelda, et see pole minu moodi. Kuigi ma ei kannan kunagi raha kaasas, oleksin võinud, oleksin pidanud

paluma ühel teist anda sellele
vaesele mehele mõned mündid.
Nüüd teate: Isa tegi valesti ja palub
teilt andestust.”

Rafael ei öelnud midagi; ta oli
üllatunud ja segaduses. Ta ei
mäletanud, millisele juhtumile püha
Josemaría viitas. Alles palju hiljem ja
pärast vaevalist läbimõtlemist
õnnestus tal see sündmus meelde
tuletada. Mõni kuu või võib-olla
aasta tagasi oli ta koos püha
Josemaría ja veel kahe Opus Dei
inimesega sõitnud Rooma äärelinna.
Nad olid peatunud, et ühes *castelli*-s
kohvi juua. Kui nad seal viibisid,
astus ligi üks kerjus, paludes almust,
ja ebamäärase keeldumisliigutusega
andsid nad talle mõista, et neil pole
raha või nad ei kavatse talle seda
anda. Seda nüüd hiljem meenutades
tundis Caamaño ära püha Josemaría
tundliku südametunnistuse ja
mõistis, et see tavaline sündmus oli
püha Josemaríat unustamatult

puudutanud, nagu moraalne võlg, mida tal oli kindlasti vaja lunastada: „Mul oli vaja teile öelda ... Isa tegi valesti.”

Püha Josemaría oli ju aastaid varem teinud otsuse „mitte kulutada viit senti, kui minu asemel olev kerjus neid ei kulutaks”!

Ühel päeval läks püha Josemaría Villa Teveres Opus Dei peasekretäri kontorisse. Rääkides kahe või kolme seal töötava inimesega, parandas ta mõned vead, mida nad olid ühes dokumendis teinud. Küsimus ei olnud pelgalt kirjanduslikus stiilis; öeldes üht teise asemel, olid nad just Opus Dei vaimsust valesti esitanud. Pärast seda, kui ta oli ühemõtteliselt selgitanud, millised kaugeleulatuvad tagajärjed sellistel vigadel olla võivad, lahkus ta ruumist.

Mõne aja pärast tuli ta tagasi, näides rahulik ja rõõmus. „Mu pojad,” ütles ta, „ma käisin just don Álvarole

pihtimas, sest see, mida ma teile varem ütlesin, oli midagi, mida ma pidin ütlema, kuid ma poleks tohtinud seda öelda nii, nagu ma ütlesin. Niisiis läksin meie Issanda juurde, et paluda tal mulle andeks anda, ja nüüd tulin teilt vabandust paluma.”

Ühel teisel korral kiirustas ta mööda koridori, kui üks tema vaimne tütar, kes juhtus sel hetkel seal viibima, püüdis teda peatada mõne küsimusega, millel polnud millegagi pistmist; selleks polnud ei õige aeg ega koht. Isegi vaevu tempot aeglustades kehtas ta õlgu ja ütles: „Kust mina tean? Küsi don Álvaro!”

Hiljem samal päeval korrastas sama tüdruk Villa Vecchia koridoris asju, kui mööda läksid püha Josemaría ja õnnis Álvaro. Nad peatusid hetkeks ja püha Josemaría ütles: „Vabanda, mu tütar, et vastasin sulle nii, nagu seda enne tegin. Need teie hulgast,

kes minuga koos elavad, peavad nii
palju taluma!”

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/andestamine-ja-andestuse-
palumine/](https://opusdei.org/et-ee/article/andestamine-ja-andestuse-palumine/) (21.03.2026)